

че виждамъ пжтеката на камбанния звънъ. Тя извива надъ селскитѣ тополи, изправя се нагоре и дири вилеемската звезда. Върху очитѣ ми падатъ първитѣ снѣжинки. Иска ми се да извикамъ, но въ съседскитѣ дворища децата ме изпреварватъ. Тѣ тичатъ къмъ вратниците, събиратъ се на кръстопжтя и играятъ, въ честь на коледния снѣгъ, весело хорце.

Снѣгътъ се засилва, и дърветата въ градината ставатъ бѣли, приказни. Презъ отворената врата излизатъ конетѣ, биволицата и малачето. Спиратъ предъ каменното корито и жадно пиятъ кладенчовата вода. Малачето се гуши въ заднитѣ крака на майка си, тя се измѣства въ страни и го оставя само. Пристѣпвамъ къмъ него, но то се подплашва, дига опашка и тича радостно изъ двора. Малкото кученце се измѣква отъ топлото си мѣсто и лае подиръ малачето.

Татко се връща отъ църквата. Снѣгътъ се засилва и замрежва селото. Наоколо нищо се не види. Прибираме се въ кжщи всички. Огницето е разчистено. Гърнетата стоятъ настрана. До стената е изправенъ бѣдникътъ, и джбовата жаръ обхваща долната му частъ. Топла вълна ме облѣхва и азъ сѣдамъ до скута на майка си, сякашъ съмъ забавачникъ. Тя обвива съ ржка раменетѣ ми и дума на сестритѣ ми:

— Време е вече да сложите софрата!

Баща ми си прибира краката, изправя снага и чака. Предъ него се разстила новъ месалъ, и се слага софрата. Мама сипва въ прѣстена купа варена пшеница и я оставя въ срѣдата на софрата. Около пшеницата се подреждатъ паницитѣ съ постнитѣ сърми и фасула. Татко взема прѣсния хлѣбъ, опира го на гърдитѣ си и рѣже отъ него дълги рѣзени.

Всички сме насѣдали около софрата. Вътоя мигъ вратата се отваря и влиза братъ ми, който пристига отъ града. Сестритѣ ми го посрѣщатъ, свалятъ му заснѣжената дреха и не могатъ да му се нарадватъ.